

ADORACE

MODLITBA JAKO PROJEV MILOSRDENSTVÍ

-Zpěv

Chválená a velebená budiž bez ustání... 3x

Krvi a Vodo, která jsi vytryskla z Nejsvětějšího Srdce Ježíšova jako zdroj milosrdenství pro nás – důvěřuji Ti.

Úvod

Dn. 725: „...Můj Ježíši, dnes odcházím do samoty, abych rozmlouvala jen s Tebou, můj Mistře a Pane. Ať země zmlkne, ty sám ke mně hovoř, Ježíši. Ty víš, že nerozumím jinému hlasu, jen tvému... V příbytku mého srdce je ona pustina, kam nemá žádné stvoření přístup. Ty sám jsi v ní Králem.“

Každý z nás je Bohem ustavičně zván k onomu tajemnému setkávání s ním v modlitbě. Je to on, kdo přichází jako první, klepe na dveře našich srdcí a čeká, až mu dovolíme vstoupit. Modlitba je velkým darem, darem Boží lásky. V ní člověk povznáší svou duši k Bohu, vzdává díky a chvály, prosí o dobra časná i věčná, předkládá Bohu potřeby své i bližních. Uznává, že jeho život je zcela závislý jen na něm, že vše je velká, nezasloužená milost. V tiché adoraci pak pokleká každé koleno a každý jazyk vyznává: „Ježíš Kristus je Pán!“

(chvilě ticha)

-Zpěv

1.

Charakteristickým rysem sestry Faustyny byl hluboký duch modlitby. Tajemná Ježíšova přítomnost v její duši zářila navenek jako světlo. Každou volnou chvíli vyplňovala modlitbou. Modlila se usebraně, často a ráda. Jak jen to povinnosti dovolovaly, navštěvovala Pána Ježíše ukrytého v Nejsvětější svátosti.

Dn. 491: „Když jsem vešla do kaple, znovu mě obklopil Boží majestát, cítila jsem se zcela pohroužena v Bohu, zcela v něm ponořená a jím proniknuta, při pohledu na to, jak velice nás nebeský Otec miluje...“

Během dne a zvláště při práci se svatá Faustyna spojovala s Pánem střelnými modlitbami. Věřila, že modlitba je pro člověka jistou posilou ve slabostech a pokušeních, v bojích a těžkostech života, že je pramenem jeho posvěcení a spásy.

Dn. 146: „...Modlitbou se duše vyzbrojuje ke každému druhu boje. Ať je duše v jakémkoli stavu, má se modlit. – Musí se modlit duše čistá a krásná, neboť by jinak ztratila svou krásu; musí se modlit duše usilující o ...čistotu, neboť by ji nedosáhla; modlit se musí duše sotva obrácená, jinak by opět upadla; musí se modlit duše hříšná, ponořená v hříších, aby mohla povstat. A neexistuje duše, která by se nemusela modlit, protože veškerá milost stéká přes modlitbu.“

(chvíle ticha)

K: My hříšníci,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Abys nám odpustil,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Abys nás k pravému pokání přivedl,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Abys nás svou milostí očistil,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Abys nás oblékl šatem milosti a obdařil pokojem,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Abys nás svým cestám učil a dal nám své spasení,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Abys nás při svém soudu ušetřil,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků.
L: Amen.

-Zpěv

2.

Modlitba se pro svatou Faustynu stala oblastí, skrze kterou prokazovala milosrdenství bližním. V situacích, kdy nemohla pomoci slovem nebo skutkem, modlitbou rozlévala milosrdenství na celý svět.

Dn. 1777: „**Věz, má dcero, že mé srdce je milosrdenství samo. Z tohoto moře milosrdenství se rozlévají milosti na celý svět. Žádná duše, která se ke mně přiblížila, neodešla bez útěch. V mém milosrdenství se utápí veškerá ubohost a z tohoto pramene tryská všechna milost – spasitelná a posvěcující. Má dcero, toužím, aby Tvé srdce bylo sídlem mého milosrdenství. Toužím, aby se skrze tvé srdce toto milosrdenství vylilo na celý svět...**“

Sestra Faustyna se hodně modlila za církev svatou, za Svatého otce, svěřovala Bohu úmysly kněží a vyprošovala jim apoštolskou moc a svatost života. Nezapomínala ani na svou kongregaci, představené a spolusestry, zvláště na ty, které prožívaly těžkosti a byly v nebezpečí pádu.

Dn. 1052: „Ó můj Ježíši, prosím Tě za celou církev, uděl jí lásku a světlo svého Ducha, dej slovům kněží moc, aby se zatvrdlá srdce obměkčila a vrátila se k Tobě, Pane. Pane, dej nám svaté kněze, Ty sám je udržuj ve svatosti. Ó Božský a nejvyšší Knězi, ať je moc Tvého milosrdenství všude provází a chrání před léčkami a úklady ďábla, které ustavičně klade duším kněží. Ať moc Tvého milosrdenství, Pane, drtí a maří všechno to, co by mohlo zatemnit svatost kněží, vždyť Ty můžeš všechno.“

(chvíle ticha)

K: My hříšníci,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Aby tvoji služebníci byli hodnými svého povolání,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Aby chránili milosti dosažené svěcením,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Aby vzdělávali lid slovem i příkladem,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Aby žili v pravověrnosti, zbožnosti a počestnosti,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Aby bojovali dobrý boj proti tělu, světu a ďáblu,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Aby jednou dosáhli koruny spravedlnosti,
L: prosíme tě, vyslyš nás.
K: Neboť ty žiješ a kraluješ po všechny věky věků.
L: Amen.

-Zpěv

3.

Jen Duch svatý má moc měnit lidská srdce. To On dává sílu povstat z propasti hříchu. Svátá Faustyna si byla dobře vědoma této skutečnosti a proto často setrvala na modlitbách. Svými modlitbami přinášela pomoc tam, kde lidské slovo ani skutek nemohlo zasáhnout. Milosti vyprošovala zvláště nebohým hříšníkům a umírajícím. Věděla, že o spase duše může rozhodnout často poslední chvíle života.

Dn. 72: „Ježíši, Pravdo věčná, Živote náš, prosím a žebrám o Tvé milosrdenství pro ubohé hříšníky... Nejsvětější Srdce, zdroji milosrdenství, z něhož tryskají paprsky nesmírných milostí na celé lidstvo, naléhavě Tě prosím o světlo pro ubohé hříšníky. Ježíši, vzpomeň si na své hořké utrpení a nedopusť, aby hynuly duše vykoupené tvou, tak drahocennou, nejsvětější krví...“

Milosrdenství prokazované modlitbou přesahovalo u sestry Faustyny hranice viditelného světa. Znala bolest pramenící z touhy po Bohu, proto oprostkovými modlitbami pomáhala očistcovým duším toto utrpení ulehčit.

Dn. 1227: „Nejmilosrdnější Ježíši, jenž jsi sám řekl, že si přeješ milosrdenství, přivádím tedy do příbytku Tvého nejslitovnějšího Srdce duše z očistce,

keré... musejí spláčet dluh Tvé spravedlnosti, nechť proudy krve a vody, které vytryskly z Tvého Srdce, uhasí plameny ořistcového ohně, aby i tam byla oslavována moc Tvého milosrdenství...“

(chvíle ticha)

K: My hříšníci,

L: prosíme tě, vyslyš nás.

K: Abys duším v ořistci odpustil,

L: prosíme tě, vyslyš nás.

K: Aby ses nad nimi smiloval,

L: prosíme tě, vyslyš nás.

K: Abys jejich touhu po nebeské vlasti naplnil,

L: prosíme tě, vyslyš nás.

K: Abys jim pokoj a světlo věčné udělil,

L: prosíme tě, vyslyš nás.

K: Abys je do počtu oslavených přijal,

L: prosíme tě, vyslyš nás.

K: Abys všem věrným zemřelým odpočinutí věčné dal,

L: prosíme tě, vyslyš nás.

K: Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků.

L: Amen.

-Zpěv

Závěr

Dn. 1582: „Ó můj Ježíši, nyní objímám celý svět a prosím Tě pro něj o milosrdenství. Až mi řekneš, ó Bože, že již stačí, že se již zcela vyplnila Tvá svatá vůle, pak sjednocena s Tebou, můj Spasiteli, odevzdám svou duši do rukou nebeského Otce, plna důvěry ve Tvé bezedné milosrdenství... Na tebe ubohá země, nezapomenu, i když cítím, že se okamžitě celá ponořím do Boha jako do oceánu štěstí, ...to mi nezabrání vrátit se na zem a dodávat duším odvahu a vybízet je k důvěře v Boží milosrdenství...“

(chvíle ticha)

-Zpěv

Modlitba před svátostným požehnáním: „Prosíme tě, Bože, dej, ať celým svým životem důstojně oslavujeme tvého Krista, Beránka pro nás zabitého, skrytého v této svátosti, a ať ho jednou spatříme tváří tvář v jeho slávě. Neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků. Amen.“

Svátostné požehnání

-Zpěv